

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **D. T.**
bytem X
zastoupená JUDr. Martinem Čížkem, advokátem
sídlem Korunní 880/101, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2025, č. j. PK-ŽP/9893/25,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Městský úřad Stříbro (dále jen „*městský úřad*“) uznal žalobkyni rozhodnutím ze dne 10. 1. 2025, č. j. 1988/ŽP/24 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), vinnou z nedbalostního spáchání přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání (dále jen „*ZOZT*“), kterého se žalobkyně dopustila v obci S. č. p. Xa ke dni kontroly krajské veterinární správy dne 3. 4. 2023 tím, že týrala psa pasteveckého plemene č. čipu 900163000145157 (dále jen „*Pes*“). Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta 3 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.
2. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 6. 2025, č. j. PK-ŽP/9893/25 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), změnil prvoinstanční rozhodnutí (zjednodušeně vyjádřeno) tak, že do výroku doplnil, že žalobkyně spáchala přestupek „ke dni 3. 4. 2023“, a výši nákladů řízení snížil na 1 000 Kč. Ve zbytku žalovaný napadeným rozhodnutím prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
3. Proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu podala žalobkyně včasnou a přípustnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s.

II.

Žaloba

4. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že se přestupku nedopustila, protože nebyla vlastníkem, chovatelem ani držitelem Psa, jímž byl pan B. D. (dále jen „*Skutečný vlastník*“). Podle žalobkyně správní orgány nezjistily řádně skutkový stav a neprovedly žalobkyní navržené důkazy. Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí neobsahovalo konkrétní určení času údajného protiprávního jednání.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně byla chovatelkou Psa. Žalovaný setrval na posouzení nedůvodnosti důkazních návrhů žalobkyně. Podle žalovaného bylo časové vymezení skutku dostatečně určité.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Při jednání žalobkyně akcentovala některé body své žalobní argumentace. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné.

10. Soud předznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS).
11. Žaloba je nedůvodná.

Právní východiska

12. Přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) ZOZT se dopustí fyzická osoba tím, že týrá zvíře.
13. § 1 odst. 1 ZOZT stanoví, že účelem tohoto zákona je chránit zvířata, jež jsou živými tvory schopnými pociťovat bolest a utrpení, před týráním, poškozováním jejich zdraví a jejich usmrcením bez důvodu, pokud byly způsobeny, byť i z nedbalosti, člověkem.
14. Podle § 3 písm. k) ZOZT se pro účely tohoto zákona rozumí *chovatelem* mj. každá fyzická osoba, která drží nebo chová zvíře, trvale nebo dočasně.
15. Podle § 4 odst. 1 ZOZT se považuje za týrání mj. z jiných než zdravotních důvodů omezovat výživu zvířete včetně jeho napájení, nestanoví-li zvláštní předpis jinak [písm. c) bod 1] a chovat zvíře v nevhodných podmínkách [písm. l)].
16. § 3 správního řádu stanoví, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
17. Podle § 50 odst. 3 správního řádu platí, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
18. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
19. Podle § 24a odst. 3 věty první ZOZT je odborné vyjádření krajské veterinární správy pro obecní úřad obce s rozšířenou působností pro řízení o přestupku závazné.
20. Odborné vyjádření orgánu veterinární správy vydané podle § 24a odst. 5 ZOZT (pozn. soudu: nyní jde o odst. 3) naplňuje definiční znaky závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 375/2018-26).
21. § 149 odst. 1 věta první správního řádu stanoví, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu
22. Podle § 149 odst. 7 věty první správního řádu platí, že jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

23. § 22 odst. 1 písm. f) ZOZT stanoví, že krajské veterinární správy vypracovávají odborná vyjádření. Podle § 47 odst. 7 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, rozhoduje jako orgán prvního stupně ve správním řízení krajská veterinární správa podle své územní působnosti a o odvolání proti rozhodnutí krajské veterinární správy rozhoduje Ústřední veterinární správa, s výjimkou § 48 odst. 1 písm. g), h), m) a r), ve kterých rozhoduje jako orgán prvního stupně Ústřední veterinární správa.
24. § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. stanoví, že byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
25. Pro projednávanou věc z popsané právní úpravy a judikatury vyplývají následující právní východiska, která soud použil při posouzení důvodnosti žaloby žalobkyně.
26. Pro závěr správních orgánů, že se žalobkyně dopustila přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) ZOZT, postačovala skutková zjištění, že žalobkyně omezovala výživu a napájení Psa z jiných než zdravotních důvodů a držela ho nebo ho chovala v nevhodných podmínkách. Jiné skutečnosti nebyly pro závěr správních orgánů relevantní. Správní orgány nesměly samy posuzovat odbornou otázku, zda byl Pes na výživě a napájení omezován, ani odbornou otázku, zda byl Pes držen nebo chován v nevhodných podmínkách. Správní orgány byly vázány (nesměly posoudit odlišně) posouzením těchto otázek dotčenými veterinárními orgány v jejich závazných stanoviscích. Soud při posouzení důvodnosti žaloby žalobkyně směl přezkoumávat tato závazná stanoviska jen v tom rozsahu, v jakém by žalobkyně konkrétně namítala jejich nezákonnost.

Závěry správních orgánů

27. Správní orgány podle celku prvoinstančního a napadeného rozhodnutí učinily následující skutková zjištění a právní závěry.
28. Žalobkyně byla chovatelkou Psa a nebyla jeho vlastníkem. Žalobkyně chovala Psa tak, že Pes byl připoután řetězem cca 1,5 m dlouhým ke stromu, prostor, kde se Pes pohyboval, byl rozbahněný, chatrná nezateplená bouda byla nevystlaná a měla otvory z obou bočních stran, tedy z nedbalosti chovala Psa v nevhodných podmínkách ve smyslu § 4 odst. 1 písm. l) ZOZT. Žalobkyně omezovala výživu a napájení Psa tak, že byl podvyživen ve stupni 1 (žebra, bederní obratle, kosti pánve a všechny kostní výčnělky z dálky zřetelné, žádný rozeznatelný tuk, úbytek svalové hmoty) a v místě se nacházely 2 staré hrnce bez krmiva a vody, tedy z nedbalosti omezovala jeho výživu a napájení Psa ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) bod 1 ZOZT.
29. Popsané skutkové a právní závěry odůvodnily správní orgány podklady spisu, zejména odborným vyjádřením Krajské veterinární správy, Státní veterinární správy pro Plzeňský kraj (dále jen „KVS“) ze dne 28. 7. 2023, č. j. SVS/2023/099026/P (dále jen „Odborné vyjádření“), protokolem o kontrole KVS ze dne 3. 4. 2023, č. j. SVS/2023/060993-P (dále jen „Protokol o kontrole“) a fotodokumentací (viz str. 2 prvoinstančního rozhodnutí a str. 6 napadeného rozhodnutí).
30. Protokol o kontrole osvědčil, že dne 3. 4. 2023 v 09:15 hodin byl Pes připoután cca 1,5 m dlouhým řetězem ke stromu, v jehož blízkosti se nacházela velmi chatrná, nezateplená, nevystlaná bouda z překližek, s otvory z obou bočních stěn. Celý prostor, ve kterém se pes pohyboval, byl rozbahněný, bahnem byla znečištěna i podlaha v boudě a 2 staré Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

prázdné hrnce na vodu a krmení. Pes byl silně vyhublý, jeho výživný stav byl vyhodnocen jako podvýživa stupně 1 (žebra, bederní obratle, kosti pánve a všechny kostní výčnělky jsou z dálky zřetelně, žádný rozeznatelný tuk, zřetelný úbytek svalové hmoty). Jeho srst byla znečištěná bahnem. Žalobkyně měla telefonicky sdělit, že Pes je jejího bývalého přítele, který se před cca rokem odstěhoval a o Psa nejeví zájem, že ona jezdí Psa krmit každý den. Při kontrole sdělil soused L. M., že žalobkyně jezdí krmit Psa maximálně jednou za 2 až 3 dny a že on i další obyvatelé obce mu dávají občas krmení a vodu, že Pes je připoután trvale, nikdo ho nevenčí a nechodí s ním na vycházky. KVS učinila závěr, že chov Psa na pronajatém pozemku mimo bydliště chovatele bez každodenní kontroly jeho klinického stavu, trvale uvázaného v rozbahněném terénu bez kvalitní ochrany před nepříznivými klimatickými podmínkami a vhodného místa k odpočinku, bez venčení a vycházek, je chovem v nevhodných podmínkách. Dále učinila závěr, že žalobkyně Psa krmila kvalitativně nebo kvantitativně nedostatečnou (popřípadě kombinací obojího) krmnou dávkou, což mělo za následek, že byl v podvyživeném stavu, kdy Pes neměl ani stálý přístup k napájecí vodě. Téhož dne byl Pes pod dohledem veterinářů předán vedoucí útulku a převezen do útulku (viz str. 2 a 3 prvoinstančního rozhodnutí a str. 7 napadeného rozhodnutí).

31. Podle Odborného vyjádření byl Pes týrán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. l) ZOZT, protože byl chován v nevhodných podmínkách, a ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) bod 1 ZOZT, protože jeho výživa a napájení byly omezovány z jiných než zdravotních důvodů (viz str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí a str. 1, 2 a 5 napadeného rozhodnutí). Správní orgány vyšly podle § 24a odst. 3 ZOZT z toho, že Odborné vyjádření bylo pro jejich rozhodnutí o přestupku žalobkyně závazné. Správní orgány si nemohly samy učinit úsudek, zda byl Pes týrán (viz str. 4 prvoinstančního rozhodnutí a str. 2 a 5 napadeného rozhodnutí). V souladu s § 149 odst. 7 správního řádu vyžádal žalovaný potvrzení nebo změnu Odborného vyjádření od Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy (dále jen „Nadřízený orgán“). Nadřízený orgán Odborné vyjádření svým závazným stanoviskem ze dne 30. 4. 2025, č. j. SVS/2025/064007 (dále jen „Přezkumné stanovisko“) potvrdil. Nadřízený orgán aproboval závěr Odborného vyjádření, že Pes byl týrán s ohledem na odborné závěry úředního veterinárního lékaře, který posoudil zdravotní stav Psa, krmení, napájení, chovné prostory a podmínky chovu. Nadřízený orgán vypořádal odvolací námitku žalobkyně, že každý pes má v určitý čas prázdnou misku, tím, že byl při kontrole zjištěn tristní výživný stav Psa (podvýživa stupně 1). Nedostatek pití i potravy v době kontroly přímo souvisel s vyhublým stavem Psa, kdy Psovi evidentně nebyla poskytována dostatečná krmná dávka, což způsobilo jeho dlouhodobý výživný stav. Nadřízený orgán vypořádal odvolací námitku žalobkyně stran krátkodobého uvázání Psa na krátkém řetězu tím, že přípustným krátkodobým uvázáním psa není zjevně bezdůvodné uvázání psa na pozemku, byť i jen od přechozího dne. Bezdůvodné omezení psa na volném pohybu jeho uvázáním na krátkém řetězu, byť i jeden den, bylo správně vyhodnoceno jako týrání vzhledem ke správné praxi a standardu chovu psů. K námitce žalobkyně k nevystlané boudě z překližek nepředstavující vhodné místo pro ulehnutí Psa, že u vchodu do blízké chaty se nacházel přístřešek pro umístění zvířat v době chladnějšího počasí, Nadřízený orgán uvedl, že tím žalobkyně potvrdila, že v době kontroly neměl pes přístup do jiných prostor než do nevystlané boudy. Nevyhovující stav boudy byl zjevný z pořízené fotodokumentace. Námitku žalobkyně týkající se dočasně rozbahněného povrchu Nadřízený orgán vypořádal tím, že stav chovu ke dni kontroly svědčil o tom, že Pes se nepohyboval po mokré, příp. rozbahněné trávě, ale pouze po sešlapaném bahně, jelikož Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

při kontrole bylo zjištěno, že celý prostor, ve kterém se Pes pohyboval, byl rozbahněný a bahnem byla znečištěná i podlaha v boudě. Pes neměl možnost jít do suché stabilní boudy, která by ho chránila před nepříznivým počasím. Chovné prostory, kde je pes uvázan na řetězu, nucen se pohybovat po rozbahněném povrchu bez možnosti kvalitní ochrany před klimatickými podmínkami a bez možnosti ulehnout na vhodné a suché místo k odpočinku, vhodným podmínkám pro chov rozhodně neodpovídaly. Nadřízený orgán akcentoval, že pohoda zvířete musí být zajišťována stále a průběžně, tj. nepřetržitě (viz str. 2 až 4 napadeného rozhodnutí).

32. V podáních ze dne 1. 10. a 9. 10. 2024 žalobkyně tvrdila, že není vlastníkem, držitelem ani chovatelem Psa, kdy jeho vlastníkem a chovatelem je Skutečný vlastník. Žalobkyně opakovaně vyzývala Skutečného vlastníka, aby se o Psa staral a odvezl ho, kdy žalobkyně denně poskytovala Psovi potravu a vodu a pravidelně ho venčila, a to z prosté lidské slušnosti. Žalobkyně popřela, že byl Pes dlouhodobě uvázan na krátkém řetězu. Pes byl zcela na volno po skoro celém pozemku, avšak zábranu lanem někdo v březnu 2023 přerázl a Pes byl po dobu několika dní jistěn řetězem. Žalobkyně se aktivně snažila najít místo pro Psa v útulku. Žalobkyně navrhla k důkazu mj. výslech svého syna (viz str. 4 prvoinstančního rozhodnutí).
33. Závěr, že žalobkyně byla chovatelem Psa, odůvodnily správní orgány takto. Sama žalobkyně ve svých podáních i při telefonátu s KVS při kontrole tvrdila, že Psa jezdila krmit a napájet. Skutečnost, že tak žalobkyně činila, potvrdili i oznamovatelé týrání. Z podání žalobkyně bylo zřejmé, že má přehled o úvazu Psa na pozemku. Jako chovatelka Psa vystupovala žalobkyně i při kontrole a v řízení o námitkách. Pro posouzení přestupkové odpovědnosti žalobkyně bylo irelevantní, jaký (právní či faktický) vztah měla žalobkyně k Psu. Každý je povinen si vždy počínat tak, resp. přijmout taková opatření, aby nedocházelo k týrání zvířete, a každý, kdo chová zvíře v zájmovém chovu, plně odpovídá za jeho zdraví a dobrý stav, přičemž je povinen dodržet při jejich chovu stanovené minimální standardy bez ohledu na to, jaký vztah má ke zvířeti. Nedostatečná a nevyhovující péče žalobkyně mohla vyústit ve fatální následek, kdy špatný klinický stav Psa byl evidentní. Namísto nedostatečné péče bylo spíše vhodné volit jiné vhodnější řešení, např. informovat Policii ČR, zkontaktovat spolky ochránců zvířat, útulky. Z chování žalobkyně vůči Psovi je evidentní, že se k němu chovala jako jeho držitelka (sama uvedla, že se snažila Psa umístit do útulku a že o opuštění psa Skutečným vlastníkem informovala Policii ČR, ač svá tvrzení nepodložila). Vlastník psa a jeho chovatel nemusí být tatáž osoba a ZOZT obsahuje vlastní definici chovatele. Chování žalobkyně, jak je popsáno v Protokolu o kontrole i ve vyjádřeních žalobkyně je chováním držitele Psa. Žalobkyni nic nebránilo včas kontaktovat příslušné orgány státní správy např. KVS či městský úřad, které by případ začaly řešit. Jelikož sama žalobkyně opakovaně uvedla, jak se o Psa starala, navržení svědci nemohli prokázat, že tomu tak nebylo a že tedy chovatelkou nebyla. Pokud žalobkyně v námitkách proti Protokolu o kontrole uvedla, že Skutečný vlastník Psa opustil první týden v září 2022, měla žalobkyně přehled o podmínkách chovu Psa a protiřečí si, pokud tvrdí, že chovatelkou Psa nebyla. Pokud žalobkyně obhajovala podmínky chovu Psa, svědčí to ve prospěch závěru o tom, že byla jeho chovatelkou (viz str. 5, 8 a 9 prvoinstančního rozhodnutí a str. 7, 9 a 10 napadeného rozhodnutí). Obhajoba žalobkyně, že Psa denně krmila a napájela a řádně o něj pečovala, byla vyvrácena neuspokojivým zdravotním stavem Psa. Je evidentní, že tento stav nebyl krátkodobý. Dotčený orgán odborně vyhodnotil, že byl Pes týrán. Žalobkyně tvrdila, kdy a jak byl Pes

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

na pozemku uvázán (viz str. 6 prvoinstančního rozhodnutí a str. 6 a 9 napadeného rozhodnutí).

34. Neprovedení důkazů navržených žalobkyní správní orgány odůvodnily tím, že výsledky svědků (syna žalobkyně, Skutečného vlastníka, kolegy žalobkyně a bývalé sousedky Skutečného vlastníka) nesměřovaly k prokázání přestupkového jednání žalobkyně a nebyly proto pro rozhodnutí významné. Relevantní byla řádně zjištěná skutečnost, že žalobkyně byla v inkriminovanou dobu chovatelkou Psa. Výsledky svědků nemohly prokázat stav ke dni kontroly KVS, již nebyly přítomny. Svědecké výpovědi by pro rozhodnutí neměly význam. Žalobkyně se nepřestala starat o Psa, měla přehled o způsobu uvazování Psa na pozemku a se Psem nakládala jako by byla jeho držitelkou (viz str. 6 a 7 prvoinstančního rozhodnutí a str. 6 a 9 napadeného rozhodnutí).
35. Změnu časového vymezení spáchání přestupku žalovaný odůvodnil na str. 4 napadeného rozhodnutí tím, že napravil jeho původní nejednoznačnost tak, že týrání Psa bylo zjištěno nejpozději ke dni kontroly KVS (3. 4. 2025), a proto toto datum doplnil do výroku prvoinstančního rozhodnutí, aby bylo zřejmé, k jakému datu se skutek stal, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Podle žalovaného nemusí být týrání dlouhodobé. Odborný závěr o týrání učinil dotčený orgán (viz str. 4 a 8 napadeného rozhodnutí).

Posouzení soudu

36. Správní orgány byly vázány Odborným vyjádřením a Přezkumným stanoviskem s právním závěrem, že Pes byl dne 3. 4. 2023 omezován na výživě a napájení a držen nebo chován v nevhodných podmínkách. Správním orgánům tak zbývala k posouzení jediná otázka, a to zda dne 3. 4. 2023 Psa na výživě a napájení omezovala žalobkyně a zda ho v tento den držela nebo chovala. V tomto směru správní orgány učinily právní závěr, že žalobkyně byla chovatelkou Psa a nebyla jeho vlastníkem. Tento závěr správní orgány opřely o to, že žalobkyně při kontrole KVS telefonicky sdělila a potvrdila to i ve svých podáních v rámci správního řízení, že každý den Psa krmila a napájela, že ho pravidelně venčila, že ho původně nechala běhat na volno po skoro celém pozemku až do března 2023, kdy ho uvázala na řetěz. Z tohoto faktického chování žalobkyně vůči Psovi správní orgány dovodily, že žalobkyně *držela* Psa, neboť se o Psa starala (dle tvrzení žalobkyně Psa krmila, napájela, uvazovala, snažila se ho umístit do útulku a informovala policii).
37. Žalobkyně v žalobě namítla, že nebyla vlastníkem, chovatelem ani držitelem Psa. Námitka nebyla důvodná. Námitka nedostatkem vlastnictví Psa mířila mimo důvody napadeného rozhodnutí, protože správní orgány závěr o vlastnictví žalobkyně ke Psu neučinily. Pokud jde o závěr správních orgánů, že žalobkyně byla chovatelkou Psa, žalobkyně v žalobě nespороvala skutkové zjištění správních orgánů, že se o Psa starala, mimo jiné Psa uvazovala. Proto soud aprobuje právní závěr správních orgánů, že žalobkyně byla chovatelkou Psa, jelikož vykonávala faktickou moc nad pohybem Psa a tím vykonávala držbu Psa. Pokud žalobkyně v žalobě namítla, že chovatelem Psa byl Skutečný vlastník, protože ho na předmětný pozemek v minulosti umístil, nemohlo jít o důvodnou námitku, protože žalobkyně nespороvala skutkové zjištění správních orgánů, že faktickou moc nad Psem (krmení a péče včetně uvazování) v rozhodné době vykonávala výlučně žalobkyně. Toto skutkové zjištění ostatně správní orgány učinily z tvrzení samotné žalobkyně.
38. Žalobní námitky, že žalobkyně vyzývala Skutečného vlastníka k péči o psa, že se žalobkyně snažila umístit Psa do útulku a opuštění Psa Skutečným vlastníkem oznámila policii, byly nedůvodné, protože byly irelevantní. To, zda takto žalobkyně jednala, nebylo Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

významné pro závěr, že byla chovatelkou Psa, jelikož jako jeho držitelka Psa fakticky jednala.

39. Žalobkyně v žalobě dále obecně namítla, že z její strany nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku. Městský úřad na str. 8 a 9 prvoinstančního rozhodnutí řádně odůvodnil závěr, že se žalobkyně dopustila předmětného přestupku z nedbalosti. Městský úřad uvedl, že každý je povinen si vždy počínat tak, resp. přijmout taková opatření, aby nedocházelo k týrání zvířete, z důvodu omezování na jeho výživě, či napájení, kdy každý, kdo chová zvíře v zájmovém chovu, plně odpovídá za jeho zdraví a dobrý stav, přičemž je povinen dodržet při chovu stanovené minimální standardy, kdy daného přestupku dopustí se fyzická osoba bez ohledu na to, jaký vztah má k přestupkem dotčeným zvířatům. Žalobkyně si tak mohla a měla být vědoma, že její péče o Psa je nedostatečná a nevyhovující a mohla vyústit až ve fatální následek, jelikož Pes i z laického pohledu vykazoval špatný výživový stav. Žalobkyně tak možná nevěděla, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, avšak vzhledem k okolnostem to vědět měla a mohla. Tyto řádně odůvodněné závěry městského úřadu žalobkyně v žalobě nijak nespороvala, a proto je soud bez dalšího aproboval a námitku shledal nedůvodnou.
40. Dále žalobkyně namítla, že navrhovala provedení celé řady důkazů, aniž by je správní orgány provedly. Žalobkyně konkrétně uvedla, že její tvrzení o tom, že vlastníkem Psa byl Skutečný vlastník a že Skutečný vlastník byl jeho chovatelem, aniž se však o Psa staral, navrhla prokázat výsledkem Skutečného vlastníka, syna žalobkyně, kolegy žalobkyně a bývalé sousedky Skutečného vlastníka. Námitky nebyly důvodné.
41. Správní orgány ve svých rozhodnutích řádně odůvodnily, že tyto důkazy navržené žalobkyní neprovedly pro nadbytečnost. Správní orgány vysvětlily, že skutečnosti, které měly být těmito výsledky prokázány, nebyly relevantní pro rozhodnutí ve věci. Žalobkyně netvrdila, že by nad Psem měl faktickou moc někdo jiný, v podstatě tvrdila, že ji měl mít Skutečný vlastník, ale neměl ji. Přitom pro rozhodnutí správních orgánů bylo významné jen to (co tvrdila sama žalobkyně), že se o Psa starala žalobkyně, krmila ho a uvazovala. Zda to měl činit někdo jiný a nečinil, nebylo pro rozhodnutí právně významné. Stav Psa v době kontroly KVS též svědci nemohli prokázat, protože se kontroly neúčastnili. Tyto řádně odůvodněné závěry správních orgánů žalobkyně v žalobě nijak nespороvala, a proto je soud bez dalšího aproboval a námitku shledal nedůvodnou.
42. Žalobkyně dále vznesla akademickou argumentaci, že by se daného přestupku dopustila každá dobrá duše, která by krmila cizího psa uvázaného u lampy. K tomu soud uvádí, že nejde o případ srovnatelný s případem žalobkyně, která nad Psem vykonávala faktickou moc, neboť omezovala jeho pohyb úvazem. Ze stejného důvodu je neopodstatněná i námitka žalobkyně, že k Psu měl přístup a chodil ho krmit a napájet i oznamovatel týrání L. M..
43. Žalobkyně dále v žalobě nedůvodně namítla, že správní orgány ve svých rozhodnutích neuvedly, jaké důkazy a k prokázání čeho žalobkyně na svoji obranu navrhovala.
44. Ze správního spisu soud zjistil, že v podání ze dne 18. 12. 2024 žalobkyně navrhla k důkazu kromě výsledku svého syna ještě výsledek Skutečného vlastníka, kolegy žalobkyně a bývalé sousedky Skutečného vlastníka. Z obsahu podání je zřejmé, že se navržené důkazy mají týkat prokázání tvrzení žalobkyně, že vlastníkem Psa je Skutečný vlastník, že žalobkyně není odpovědná za stav Psa, že se Skutečný vlastník přes výzvy žalobkyně o Psa nestaral, že žalobkyně Psa krmila a napájela, že se žalobkyni nepodařilo Psa umístit do útulku Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

a nedostatek péče o Psa ze strany Skutečného vlastníka oznámila na policii. Syn žalobkyně a kolega žalobkyně měli jako svědci prokázat tvrzení žalobkyně ohledně uvazování Psa před a po březnu 2023 a existenci bahna na pozemku.

45. Výše v tomto rozsudku bylo podrobně uvedeno, na jakých místech prvoinstančního rozhodnutí a napadeného rozhodnutí správní orgány vysvětlily, že pro nadbytečnost neprovedly důkazy navržené žalobkyní spočívající ve výsledku syna žalobkyně, výsledku Skutečného vlastníka, výsledku kolegy žalobkyně a výsledku bývalé sousedky Skutečného vlastníka. Správní orgány též odůvodnily, proč takto postupovaly. Důkazní návrhy žalobkyně nemohly prokázat ani vyvrátit přestupkové jednání žalobkyně a nebyly proto pro rozhodnutí významné. Svědci se měli vyjadřovat k vlastnictví Psa, že se Skutečný vlastník přes výzvy žalobkyně o Psa nestaral, že žalobkyně Psa krmila a napájela, že se žalobkyni nepodařilo Psa umístit do útulku a nedostatek péče o Psa ze strany Skutečného vlastníka oznámila na policii, případně historii pohybu Psa na pozemku a stavu pozemku. Soud souhlasí se správními orgány, že žádná z těchto skutečností nebyla právně významná pro jejich rozhodnutí, protože mýjela jedinou zjišťovanou skutečnost, jíž žalobkyně sama potvrdila, a to že žalobkyně se o Psa starala, krmila ho a uvazovala ho. Správní orgány tedy neporušily, jak tvrdila žalobkyně v žalobě, povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící i ve prospěch žalobkyně, jelikož skutečnosti, které žalobkyně navrhla prokázat předmětnými výsledky, nebyly rozhodnými skutečnostmi pro rozhodnutí správních orgánů. K žádnému porušení procesních práv žalobkyně, jak v žalobě žalobkyně tvrdí, nedošlo. Soud aprobuje závěr správních orgánů, v žalobě žalobkyní nesporený, že i kdyby svědci potvrdili tvrzení žalobkyně, na výrok rozhodnutí to nemohlo mít vliv, protože žalobkyně se o Psa starala, měla přehled o způsobu uvazování Psa na pozemku a se Psem nakládala jako by byla jeho držitelkou. Vypořádání žalobkyní navržených důkazů v prvoinstančním a napadeném rozhodnutí je tak zcela jistě přezkoumatelné a žalobkyni nic nebránilo v tom, aby s ním v žalobě polemizovala.
46. Žalobkyně dále namítla, že městský úřad učinil nepřezkoumatelný závěr, že žalobkyně v blíže nespecifikované době obývala objekt na adrese S. Xa. Námitka nemohla být důvodná, protože z tohoto skutkového zjištění správní orgány neučinily žádný právní závěr, který by ovlivnil výroky jejich rozhodnutí. I kdyby šlo o skutkové zjištění nesprávné (což žalobkyně v žalobě netvrdí), jeho nesprávnost by nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Souvislost předmětného skutkového zjištění s nezákonností napadeného rozhodnutí žalobkyně v žalobě ostatně ani netvrdí.
47. Žalobkyně dále namítla, že důvodem odmítnutí navržených důkazů nemohl být závěr správních orgánů, že stav Psa v době kontroly KVS svědci nemohli prokázat, protože se kontroly neúčastnili. Námitka nebyla důvodná, protože správní orgány tím evidentně mínily, že svědci se ke stavu Psa při kontrole pochopitelně nemohli vyjádřit, protože u ní nebyli. Správní orgány netvrdili, že by relevantní svědectví mohla přinést jen osoba přítomná při kontrole. Správní orgány jen logicky vysvětlily, že za situace, kdy žalobkyně tvrdila, že se o Psa sama starala, krmila ho a uvazovala ho, nemůže být rozhodné svědectví osob vztahující se k péči žalobkyně, k povinnostem Skutečného vlastníka, k aktivitám žalobkyně ve vztahu k útulku a policii.
48. Ani námitka vztahující se k zákazu sebeobviňování nebyla důvodná. Správní orgány do svých rozhodnutí k tíži žalobkyně nepromítly to, že žalobkyně neodpověděla na otázky městského úřadu, ani to nebylo důvodem pro neprovedení důkazů navržených žalobkyní. Námitka, že odmítnutím odpovědí na otázky městského úřadu se žalobkyně fakticky Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zbavila možnosti prokázat svá tvrzení prostřednictvím jiných důkazních prostředků, míjí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zde žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že tvrzení žalobkyně o jejích pokusech umístit Psa jinam a kontaktování policie nebylo zapotřebí prokazovat navrženými svědeckými výpověďmi. Žalovaný výslovně uvedl, že i pokud by tyto skutečnosti žalobkyně prokázala (žalobkyně tyto skutečnosti v žalobě popsala jako „snažila se o určitá náhradní řešení“), na rozhodnutí by to nemělo žádný vliv, protože se o Psa nepřestala starat, měla přehled o způsobu uvazování Psa na pozemku a se Psem nakládala, jako by byla jeho držitelkou. Důvody nadbytečnosti provedení navržených důkazů tedy žalovaný logicky vysvětlil a žalobkyně proti nim v žalobě nijak nebrojila.

49. Městský úřad na str. 6 prvoinstančního rozhodnutí uvedl: *„Obviněná mohla důkazní návrhy předkládat od samého počátku a po celou dobu přestupkového řízení, v němž není omezena ani tzv. koncentrační zásadou (§ 82 odst. 4 správní řádu), přičemž nebyla v tomto svém právu správním orgánem nikterak omezena, i přes uvedené tak nečinila, až posléze navrhla provedení důkazů spočívajících víceméně z výsledků svědků, jejichž provedení z pohledu správního orgánu nesměřovalo by k prokázání samotného jednání, v němž je spatřován přestupek, ale jen okolností vedlejších.“* Pokud žalobkyně v žalobě citaci ukončila slovy „i přes uvedené tak nečinila“, vzbuzovalo by to dojem, že městský úřad důkazní návrhy žalobkyně pominul. To je však vyvráceno zbytkem věty městského úřadu, který již žalobkyně v žalobě neuvedla. Z prvoinstančního rozhodnutí žalobkyně v žalobě citovala zavádějícím způsobem.
50. Nosným důvodem odmítnutí důkazních návrhů žalobkyně nebylo vyhodnocení věrohodnosti navržených svědeckých výpovědí, nýbrž závěr, že mají prokázat skutečnosti irelevantní pro rozhodnutí. Správní orgány samozřejmě mohou a musí vzhledem k zásadě hospodárnosti řízení zvažovat provedení jednotlivých důkazů z pohledu, zda jimi prokazovaná skutečnost může rozhodnutí ovlivnit. Správní orgány vyhodnotily, že ta tvrzení žalobkyně, která mají být svědeckými výpověďmi prokázána, jsou pro rozhodnutí bezvýznamná. Toto posouzení mohla žalobkyně v žalobě sporovat. Jinými slovy, správní orgány byly oprávněny předem posoudit, zda ta konkrétní tvrzení žalobkyně, která měla být navrženými výsledky prokázána, jsou pro rozhodnutí ve věci významná. Prostřednictvím svědeckých výpovědí se neproказuje „něco“, nýbrž určitý konkrétní skutkový děj. Žalobkyně určitý skutkový děj tvrdila (kontaktování Skutečného vlastníka, útulku a policie) a správní orgány jej měly za irelevantní, proto důkazní návrhy odmítly.
51. Souhrnně soud dodává, že podstata žalobních námitek ve vztahu k důkazním návrhům spočívala v tom, že neprovedením důkazů *„byla hrubě porušena procesní práva žalobkyně a znemožněno, aby byl náležitě a správně zjištěn skutkový stav věci“*. Správní orgány však ve svých rozhodnutích přesvědčivě vysvětlily, že důkazní návrhy žalobkyně nesměřovaly v souladu s § 3 správního řádu k prokázání skutkového stavu v rozsahu relevantním pro závěr o vině žalobkyně bez důvodných pochybností. Žalobkyně v žalobě neuvedla žádné námitky vyvracející přezkoumatelná odůvodnění správních rozhodnutí.
52. Poněkud neobratné vyjádření městského úřadu, že bylo namíste spíše volit *jiné vhodnější řešení, např. informovat Policii ČR, zkontaktovat spolky ochránců zvířat, útulky atd., namísto poskytování nedostatečné a nevyhovující péče „z lidské slušnosti“*, je nutno interpretovat v kontextu celého rozhodnutí. Městský úřad tím evidentně mínil to, že pokud žalobkyně nebyla povinna o Psa pečovat, mohla zajistit, aby o něj převzal péči příslušný orgán či

útulek. Nešlo o informování či kontaktování, nýbrž o zajištění převzetí péče v důsledku takového informování a kontaktování.

53. Poslední žalobní bod se týkal popisu skutku, pokud jde o označení času spáchání přestupku.
54. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se mj. uvede popis skutku s označením času jeho spáchání.
55. Podle ustálené judikatury správních soudů jsou jednotlivé skutkové údaje o spáchaném přestupku (čas, místo a způsob spáchání) rozhodné pro určení totožnosti skutku a slouží zejména k vyloučení možnosti záměny skutku a opakovaného postihu za týž skutek. V průběhu řízení lze vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku apod. Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, nebo recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2026, č. j. 8 As 74/2025-30, bod 19). Požadavky na skutkové věty a jejich určitost nicméně nelze klást obecně, paušálně, šablonovitě, ale s přihlédnutím ke specifickým daného právního odvětví a povaze deliktu (přestupku). Dokonce i v rámci téhož typu deliktu je možno klást na podobu výroku rozhodnutí odlišné požadavky v reakci na to, zda z vymezení skutkové věty jednoznačně plyne, čeho se pachatel dopustil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 Afs 145/2019-57, bod 19). Nepřesné časové vymezení okamžiku, kdy došlo k deliktnímu jednání, taktéž *a priori* není takovou vadou, která by zakládala nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, a tudíž možnost přihlídnout k takové vadě *ex offio*. Tou by byla situace, kdyby skutek nebyl z časového hlediska popsán vůbec (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 3 As 420/2019-33, bod 16).
56. V nyní posuzované věci byl skutek žalobkyně v celku výroků prvoinstančního a napadeného rozhodnutí časově vymezen dnem 3. 4. 2023. Z hlediska popsaného smyslu a účelu specifikace skutku, který naplnil skutkovou podstatu přestupku, a vzhledem k povaze přestupku je takové časové vymezení přestupku dostatečně určité a není zaměnitelné s jinými skutky.
57. Námitka, že změnou prvoinstančního rozhodnutí provedenou napadeným rozhodnutím nebyla zhojena skutečnost, že po celé přestupkové řízení nebylo specifikováno časové období (označen čas), kdy se žalobkyně měla přestupku dopustit, nebyla důvodná.
58. V průběhu přestupkového řízení muselo být žalobkyni známo, že se jí klade za vinu týrání Psa zjištěné při kontrole KVS dne 3. 4. 2023 a žalobkyně tak nebyla v uplatnění své obhajoby ničím limitována. Z podání žalobkyně v přestupkovém řízení je ostatně zřejmé, že žalobkyně věděla, z čeho je obviněna a proti čemu má zaměřit svou obhajobu. Příkazem ze dne 16. 7. 2024, č. j. 1362/ŽP/24, který byl prvním úkonem v řízení v souladu s § 150 odst. 1 správního řádu, byla žalobkyně uznána vinnou ze skutku týrání Psa zjištěného dne 3. 4. 2023 a osvědčeného Odborným vyjádřením. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo ve vztahu ke skutku týrání Psa odkázáno na kontrolu KVS dne 3. 4. 2023. A napadeným rozhodnutím byla výroková část prvoinstančního rozhodnutí doplněna o údaj, že ke skutku týrání Psa došlo dne 3. 4. 2023. Ač bylo možné den spáchání Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

přestupkového jednání uvést již do příkazu, nemohlo to způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí ze dvou důvodů. Zaprvé, napadené rozhodnutí již den spáchání přestupku obsahuje a nemůže být tedy z důvodu jeho absence nezákonné, kdy případně předtím existující vada byla napadeným rozhodnutím napravena. Zadruhé, žalobkyně měla a mohla vědět, jaké její jednání je předmětem přestupkového řízení. Ostatně žalobkyně netvrdila, že nevěděla, co jí bylo v přestupkovém řízení kladeno za vinu či jak konkrétně se jí namítaná vada negativně odrazila v jejích procesních právech.

59. Žalobkyně pouze namítala, že správní orgány postupovaly nesprávně, pokud byl den spáchání přestupku do odsuzujícího rozhodnutí doplněn až napadeným rozhodnutím.
60. Soud s odkazem na § 75 odst. 3 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. konstatuje, že ve správním soudnictví nelze rušit napadené rozhodnutí pro každou vadu napadeného rozhodnutí nebo porušení ustanovení o řízení. Pro zrušení napadeného rozhodnutí je zapotřebí, aby byly vady natolik intenzivní, že mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí. V případě zjištění dílčího procesního pochybení je na žalující straně tvrdit, jak se vady mohly promítnout do zákonnosti napadeného rozhodnutí, není-li souvislost zjevná (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2024, č. j. 8 Ads 251/2022-37, bod 66, a ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 218/2019-28, bod 20). Podle soudu není dána žádná zjevná souvislost mezi specifikací času skutku v průběhu přestupkového řízení a zákonností napadeného rozhodnutí. Žalobkyně žádnou takovou souvislost v žalobě netvrdila.
61. K argumentaci žalobkyně v závěrečném odstavci čl. VI žaloby uvádí soud, že správní orgány byly vázány Odborným vyjádřením a Přezkumným stanoviskem s právním závěrem, že Pes byl dne 3. 4. 2023 omezován na výživě a napájení a držen nebo chován v nevhodných podmínkách, tedy týrán ve smyslu ZOZT. Žalobkyně v žalobě nenamítala nezákonnost Odborného vyjádření ani Přezkumného stanoviska, a proto soud nebyl oprávněn jejich zákonnost přezkoumávat. Soud připomíná, že Nadřízený orgán k téže odvolací námitce žalobkyně uvedl, že kontrolou dne 3. 4. 2023 byla zjištěna podvýživa Psa vzniklá v důsledku neposkytování dostatečné krmné dávky. Jelikož při kontrole bylo zjištěno týrání Psa a žalobkyni nebylo kladeno za vinu delší období týrání, stěží může zkrácení práv žalobkyně představovat odsuzující výrok za týrání za jeden den, ač by jí mohlo být, jak by vyplývalo z žaloby, kladeno za vinu delší období týrání.
62. Žalobkyni v žalobě k důkazu označené listiny jsou součástí správního spisu, jímž správní soudy dokazování neprovádějí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soud přezkoumává tyto dokumenty jako součást správního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70). Listiny, které žalobkyně při jednání soudu navrhla k důkazu, byly podle jejího vlastního vyjádření při jednání též součástí správního spisu. Žalobkyně při jednání navrhla k důkazu výsledky svědků uvedených v bodě 34 tohoto rozsudku. Soud tyto výsledky pro nadbytečnost k důkazu při jednání neprovedl, jelikož se ztotožnil s posouzením správních orgánů, že výsledky nesměřovaly k prokázání přestupkového jednání žalobkyně a nebyly pro rozhodnutí významné (viz body 34 a 45 tohoto rozsudku). Navíc, pokud by správní orgány pochybily při zjištění skutkového stavu potřebného k rozhodnutí tím, že tyto výsledky neprovedly, byl by to důvod ke zrušení napadeného

rozhodnutí a nikoli k doplnění dokazování před správním soudem, který by tímto postupem zásadní skutkové okolnosti zjišťoval jako první.

63. Soud neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu výrokem I tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

64. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. dubna 2026

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu